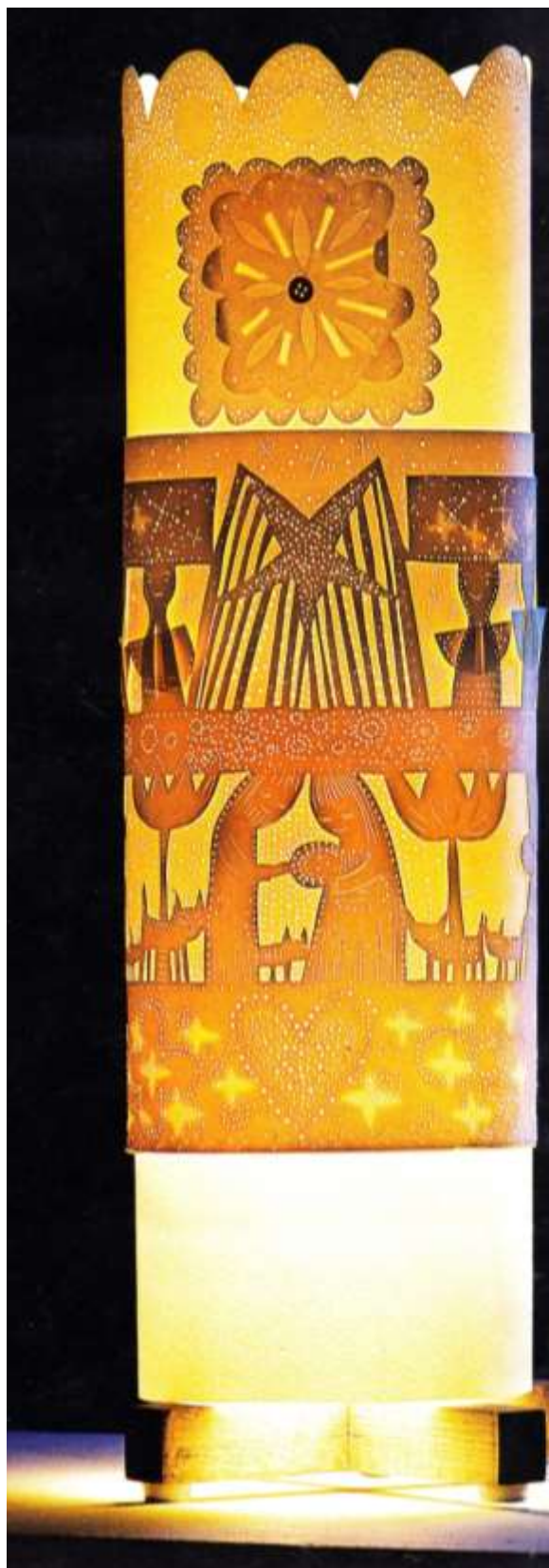

Bodil Löfgren

1955 - 2017

Hemslöjden nr 6 2009:

Bodil Löfgren i Sala är en mångsysslare – eller »altmuligkvinna« som Olle Nessle kallar henne med ett eget dansksvenskt ord. Hennes speciella papperslyktor har sitt ursprung i en barndomsperiod i dåvarande Östpakistan. Men det var hemma i Luleå hon fick ett grundmurat förhållande till traditionen och görandet, när en hoper mostrar som slöjdade julstjärnor för Hemslöjden där lät henne vara med och arbeta.

◀ **Josef, Maria och barnet. Stjärnan och änglarna finns med, men de traditionella fåren har fått ge plats åt en flock katter.**

HEMSLÖJDEN 2009/6

Altmuligkvinnan med papperslyktorna

TEXT OLLE NESSLE

FOTO JAN STORM

I EN DANSK tidning såg jag en gång en platsannons där man sökte en *altmuligkvinnand*. Att vara någon för vilket det mesta var möjligt verkade väldigt avundsvärt och lockande i mina öron, även om ordet betydde något helt annat. Bodil Löfgren protesterar när jag föreslår rubriken ovan, ändå tycker jag att hon i många stycken lever upp till den.

Bodil och jag bor i samma småstad och i sådana miljöer korsas ens banor då och då genom åren utan att man för den skull umgås. Första gången jag träffade Bodil var för 25 år sedan, då jag var konferencier på en amatorkabare och presenterade henne för publiken som sångerska. Några år senare såg jag känsliga och uttrycksfulla teckningar av henne på en utställning.

Sedan har vi kanske hejlat på varandra på Konsum tills för två år sedan. Då öppnade och drev Bodil ett fik i Salas nyöppnade lilla kulturhus i anslutning till Aguélimuseet. Men det var inget vanligt fik, sådana har vi ganska gott om i vår stad. Med Café Anna, som fiket heter (uppkallat efter Ivan Aguélis snällas mamma) fick det glesa beståndet av kulturarbetare i Sala en mötesplats, ett ställe dit man gick i hopp om att träffa andra. I en i sig själv ganska otrivsamt lokal lyckades Bodil skapa atmosfär och stämning.

En sådan mötesplats hade vi aldrig haft förr. Närmare Operabaren har vi aldrig varit i Sala.

EN DAG STÄLLDE så Bodil ut lampor som hon gjort av papper. På lysande cylindrar av kraftigt ritpapper hade hon byggt bilder och dekorer i flera skikt så att de framträdde i silhuett när de genomlystes. Hon hade klippt och skurit bilder av djur, blommor och figurer. Hon hade också stuckit igenom stora partier med nål så att det uppstod små intensivt lysande punkter som likt stjärnor gav liv åt ytorna. Jag insåg genast att mitt hem inte var komplett utan en sådan här lampa. Praktikpjäsen på utställningen, enligt min uppfattning, var den lampa som framställde Josef, Maria och Jesusbarnet under en stor och strålände stjärna på en gnistrande himmel. I stället för de vanliga fären och åsnorna omgavs gruppen av glada katter med svansarna i vädret. Den lampan sprider numera julstämning i mitt hem, oavsett årstid.

JAG TRÄFFAR BODIL i hennes trivsamma och levande hem. Att intervjua henne är inte svårt. Det är bara att lyssna.

– Jag bodde med familjen i det som då var Östpakistan, numera Bangladesh, när jag var 12 år. Pappa var rektor på en yrkeskola nära gränsen till Burma. Där byggde jag miljöer av papp och papper. Jag hade massor av tid, det fanns inte mycket annat att göra. Jag har alltid gillat att hålla på med händerna, fast jag

▲ Bodil Löfgren gör sina cylinderformade lampor av stadigt papper och tunna pappersklipp. Elefanterna finns med från barndomen i Östpakistan.

▲ Den hängande lampan liknar en uppochnedvänd vas där små färgglada blommor av olika sort strömmar ut i ljusflödet.

egentligen känner mig rätt klumpig. Jag är uppväxt med en hoper-mostrar som slöjdade. De var bondkvinnor, för dem var det en lyx när de kunde och hann slöjda. De vävde och gjorde korgar av rot. När det var bråttom och de skulle leverera till Hemslöjden, speciellt till jul då de gjorde julstjärnor av säv, då fick jag hjälpa till.

– Jag minns Hemslöjdsbutiken i Luleå, det var så fint där. Det var som en annan värld.

– Men jag ville bli stor och komma bort från Luleå, så jag hoppade av skolan efter gymnasiet och sökte mig till sjuksköterskeutbildning i Stockholm. Sedan jobbade jag inom sjukvården från det jag var 20 tills jag var 50. Men jag har ju alltid velat göra något annat, berättar Bodil.

– JAG GICK ETT ÅR på Västerås Konstskola, och det var fantastiskt. Vi hade modellmålning tre dagar i veckan, samtidigt med en stor frihet och spännande diskussioner. Det var inte bara att få hålla på, att få arbeta ostört öppnade sinnet mot ett meditativt tillstånd där det kom in nya tankar. Det är den känslan som gör att man vill fortsätta.

– Jag undrar om det finns sådana skolor i dag. I så fall borde de K-märkas. Jag tecknade mycket och tänkte att jag alltid skulle hålla på med det, men så blev det inte. Jag kan längta tillbaka till det tillståndet.

– Det är så jävla roligt att teckna. Ibland behöver man känna det där – att man kan få till det.

– De fula grejerna hör till. Man måste stå ut med dem. Man kan inte hoppa över misslyckandena. Känslan av att aldrig bli riktigt nöjd fungerar som en drivkraft. Man sliter i om det blir fullt, man bara fortsätter. Hur skall man förhålla sig? Tanken på att ställa ut teckningar skulle hämma mig. Jag vill bara hålla på, utan en tanke på att visa det för någon.

– Lamporna stammar från en gravlykta som jag gjorde av papper för tio år sedan. Jag målade med akvarellfärger i blodrött, jag provade många papperskvaliteter, jag sydde i pappret och experimenterade. Papper är billigt, man kan kosta på sig att vara respektlös.

– När jag höll på med det här kände jag att jag återvände till slöjddandet. Jag har till och med ordning på mina grejer.

SEDAN ETT KNAPPET halvår har Bodil valt att avstå från tryggheten i ett fast jobb. Nu bestämmer hon själv över sin tid och kan ligga sig åt det hon vill och som hon längtat efter.

– Nu när jag har chansen att göra vad jag vill så händer saker i huvudet. Plötsligt vet jag inte vad som är snyggt eller fullt, och det är väldigt skönt. ♦

Stenhuset, Surahammar, okt-nov 2012:

Vernissage
Lördagen 20 oktober
kl 13

**Kristina
Eriksson
Blandteknik**

**Bodil Löfgren
Pappverk**

Utställningen pågår
20 okt – 18 nov

Stenhuset öppet lördagar
och söndagar kl 13-17
Välkomna!

pappverk.com
stenhusetgille.se

STENHUSET SURAHAMMARS KONST OCH HANTVERKSGILLE
Vi visar gärna utställningen på andra tider

Bodil Löfgren, *Flicka med fågel*, oljepastell 2010, 45 x 56 cm,

Fina älskade
Bodil Löfgren
* 7 mars 1955
Sala
† 1 januari 2017

PELLE
Elisabet
Nisse och Mirjam
Nancy Fränka Sander
Simon och Malin
Bianca Annie
Martin och Josefin
Mira Eskil
Syskonen med familjer
Släkt och vänner

*Var och en står ensam
på jordens hjärta
genombarrad av
en solbrälla
- och plötsligt är det arton.*

*Försök göra godt,
Det är möjligt.
Hata inte
Ålska*

Begravningen äger rum i
Kristina kyrka fredagen
den 20 januari kl. 10.30
Efter akten inbjudes till
minnesstund på
Täljstenen, O.s.a. senast 16
januari till Begravningsbyrå
byrå tel 0224-870 80.
Inbillet för blomster tänk
gärna på Läkare Utan
Gränser tel. 010-199 33 00